

PUSKELY Mária: Adalékok a szerzetesi orvoslás történetéből. Medicina, orvostudomány, gyógyászat, ápolás. Acta Universitatis Szegediensis. Acta Historica CXXIV. (2006) 3–22. 5. oldal.

<file://10456-Article%20Text-10813-1-10-20180611.pdf>

„A VII. században alapított sankt-galleni apátság tervrajzán szerepel egy különálló kórház a súlyos beteg szerzetesek részére, kis templommal, konyhával és fürdővel is ellátva. Ugyanott külön épületrész (domus medicorum) az orvos számára, helyiség a gyógyszerek tárolására, kert gyógynövények termesztésére... „Szegénykórház” is épül, egyben menedékhely (hospitium) mindazok számára, akik ápolásra, gondozásra szorulnak.

Az alaprajz, illetve a híres apátság emléke bizonyítja az akkoriban ugyancsak korszerűen szervezett egészségügyi szolgálatot. Megjegyzendő, hogy az orvos, medicus titulus olykor csak megtisztelő jelző, mint pl. a jeles bencés magister, író, költő és muzsikus Notker Balbulus (840-912) vagy a normandiai Bee apátja, majd Canterbury tudós érseke, Lanfranc (1005-1089) esetében. Azt viszont monostori krónikák bizonyítják, hogy beteg szerzetesekhez gyakran kintről hívtak jeles orvosokat. Valószínűleg ez vált általános gyakorlattá.”

A külföldi orvosokról a királyi udvarban és a krónikákban fellelhető adatokról lásd:

WERTNER Mór: Középkori magyar orvosok és gyógyszerészek.

Századok 27. (1893) 599–608. 600–605. oldal.

http://real-j.mtak.hu/13650/1/Szazadok_1893.pdf